

အောင်မြင်စာပေ

မာမာ

ရုံးချင်းဝတ္ထုစာပေ

အချစ်ပိုင်းတွေနဲ့ သံသယကျောက်ဆောင်တို့မှ လေးရာ

• ၆ • ၈ • ၉ • ၁၀ • ၁၁ • ၁၂ • ၁၃ • ၁၄ • ၁၅ • ၁၆ • ၁၇ • ၁၈ • ၁၉ • ၂၀ •

(၁)

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသော MD ဦးထက်ခေါင်၏ မျက်နှာ သည် တလောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေရသလိုမျိုး အေးစက်တင်းမာ လျက်ရှိ သည်။ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ရုံးခန်းလုံးလည်း မီးကို ရေန ငှဲ သတ်လိုက်သလို ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးတယူ ကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ သူ့ကိုယ်ပိုင် ရုံးခန်းလေး ထဲသို့ ဦးထက်ခေါင် ဝင်သွားသောအခါမှ ဝန်ထမ်းတွေ အသက်ရှူချောင် သွားသလို ထင်ရသည်။ ဒါတောင် အများကြီး မလှုပ်ရွံ့ ရဲကြပါ။ ဦးထ က်ခေါင်က သူ့ရုံးခန်းထဲမှ CCTV ကင်မရာဖြင့် အပြင်က ဝန်ထမ်းများ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဦးထက်ခေါင်သည် သူ၏ ချ မ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် လူငယ်ဆန်ဆန် စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်တတ် မှုတို့ ကြောင့် ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက် နုပျိုသွက် လက် သလို ထင်ရသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ လျှို့ဝှက် သိပ်သ ည်းမှု မျက်နှာဖုံးကို အမြဲတမ်း တပ်ဆင်ထားလျက် တစ်စုံတစ်ခု ကိုလည်း အမြဲသံသယရှိဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းတစ် ယောက် ကို ဆုပေးချီးမြှောက်ဖို့ တွေ့ဝေ တွန့်တိုတတ်သလောက် ဒဏ် ပေးဖို့ ဆို လျှင်ကား အမြဲနိုးကြားနေတတ်ကြောင်း တစ်ရုံးလုံးက သိထား ကြသ ည်။

ဒါကြောင့် လည်း ဦးထက်ခေါင်ရှေ့မှာ လူတိုင်း သတိထားနေရ သည် ကလည်း အမှန်ပင်။ အလုပ်အကိုင် ခက်ခဲရှားပါးသော ဒီခေတ် ကြီးမှာ တော့ အလုပ်တစ်ခု မဆုံးရှုံးရန်အတွက် ဦးထက်ခေါင်မျက်နှာကို ပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေရ၏။ သူတို့ သူဌေး တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တတ်မှန်း သိနေလျက်ကပင် ကိုယ့်အလုပ်တစ်နေရာအတွက် အောင့်အည်း၊ သည်းခံနေရတာတွေက ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ ရိုးနေပြီ။

ခုလည်း ဦးထက်ခေါင်က တာဝန်ခံမန်နေဂျာကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ မှာ ကြားနေသည် ။ သူတို့ ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အဓိက ထားသည့် ကုမ္ပဏီဖြစ်သောကြောင့် လည်း ထိတွေ့ဆက်ဆံရသူတွေက များ ပြားလှသည် ။

ဦးထက်ခေါင်က ရှေ့မှ မန်နေဂျာကို ဖိုင်တစ်ခု ကမ်းပေးလိုက် ရင်း..

"ဒီဖိုင်ထဲမှာ သစ်နဲ့ သံအရောင်းအဝယ်လုပ်သူတွေရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာတွေ အခုနှစ်ဆယ်ကျော် ပါတယ်၊ အဲ့ဒါ ဦးလှထွန်းအနေနဲ့ အကုန်လုံးကို သွားတွေ့ပါ၊ ကျုပ်တို့ လိုအပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းကို ဈေးအနည်း ဆုံးနဲ့ ကွာလတီကောင်းကောင်း ရောင်းနိုင်တဲ့ လူဆီက ဝယ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးထက်ခေါင်"

"ခဏလေး...ကျုပ်စကားမဆုံးသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဆီမှာ ရှိတဲ့ လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေကို ဆိုဒ်တွေမှာ ရနိုင်သလောက် အကောင်း အဆိုး ညှပ်သုံးချင်တယ်၊ လုံးဝသုံးလို့ မရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ရနိုင် သလောက် ဈေးနဲ့ ရအောင်ပြန်ရောင်းဖို့ ခင်ဗျားကြိုးစားပေးပါ၊ ကျုပ် လက်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ လေလွင့်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး"

"ဟိုလေ ဦးထက်ခေါင်...ဒါကတော့ တချို့ပစ္စည်းတွေက"

မန်နေဂျာဦးလှထွန်း စောဒက တက်ရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ဦးထက်ခေါင်၏ လက်ကာပြမှုကြောင့် စကားမဆုံးခင် ပါးစပ်ပိတ်လိုက် ရသည် ။

ဦးထက်ခေါင်ကပဲ...

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်တန်ရာတန်ကြေး ပေးပြီး ခန့်ထားတယ်၊ ခုခင်ဗျားတာဝန်ယူရမယ့်အလုပ်ကို ပြောတယ်၊ ဒါကိုတောင်မှ ခင်ဗျား မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ...အင်း...ဒီမှာ ဦးလှထွန်း၊ ကျုပ်ဘဝ မှာ ဒီလူမရှိလို့ ဒီကိစ္စ မလုပ်လိုက်ရဘူးဆိုတာ မရှိဘူးနော်၊ ဆန်ပေးရင် ဆီရတယ်၊ ငကန်းသေရင် ငစွေလာမှာ ပဲဆိုတာ ကျုပ်ခံယူချက်ပဲ"

ဦးထက်ခေါင် သွေးအေးအေး ပြောလိုက်သော စကားအဆုံး မှာ မန်နေဂျာဦးလှထွန်း သက်ပြင်းသာ ခိုးချမိတော့၏။ ဒီစကားအသွား အလာက မလုပ်နိုင်လျှင် ထွက်တော့ဆိုသည့် သဘောပါပဲ။ စကားက ပြတ်နေပြီ၊ မထွက်ချင်၍ တင်းခံပြီး ပေကပ်နေလျှင်တောင်မှ ဦးထက်ခေါင်လို လူစားမျိုးက သုံးလစာ ပေးပြီး ထုတ်မည့် လူစားမျိုး မဟုတ်၊ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အား ထုတ်ပစ်လျှင် မနိုင်ဝန်တွေ ထမ်းခိုင်းတာမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် ဟိုချောင်ထိုး ဒီချောင်ထိုးထားပြီး နောက်ဆုံး စိတ်အမျိုးမျိုး ညစ်ပြီး သူ့သဘောနှင့် သူ ထွက်သွားအောင် လုပ်တတ်သော လူစားမျိုး။

နောက်ဆုံး ဒီအကြောင်းတွေ နောကျေနေသော ဦးလှထွန်း ခမျာဘာမှ မပြောဝံ့တော့ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည် ။

"စိတ်ချပါ ဦးထက်ခေါင်၊ ကျွန်တော် တစ်ပတ်အတွင်း အားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်"

ဦးထက်ခေါင် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီးလိုက်သည် ။ မျက်နှာပေါ်မှာ တော့

ဘယ်လိုခံစားချက်ကိုမှ ပုံဖမ်း၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။

ပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့်...

"ဪ...ဒါနဲ့ ဦးလှထွန်း၊ ဟိုမားကက်တင်းဌာနက မြင့်မိုး ဆိုတဲ့ ဂူပါဗိုက်ကလေးကို ရာထူးချပြီး သူနဲ့ ကီးမကိုက်တဲ့ ဌာနတစ်ခုခု ပြောင်းပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ဦးလှထွန်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီ၊ ဖိုင်တွဲကို လှမ်းယူရင်း ဦးထက်ခေါင်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

အပြင်ထွက်လာသော ဦးလှထွန်းကို ဝန်ထမ်းတိုင်းလိုလို လှမ်း ကြည့်မိကြသည် ။

ဦးလှထွန်းက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

"မြင့်မိုး...ခဏလောက် လာခဲ့ဦး"

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ မြင့်မိုး မျက်နှာမသာမယာနှင့် ထ သွားသည် ကို ကြည့်ပြီး ဝန်ထမ်းတွေ တီးတိုးပြောကုန်ကြ၏။

ထိုအရာတွေကို CCTV မှ ကြည့်ရင်း ဦးထက်ခေါင် တစ် ယောက် အသာပြုံးလိုက်ပါသည် ။ သူ့အပြုံးသည် အဆိပ်ပြင်းသည့် ပင့်ကူတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်နေလေ၏။

ပြီး ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ကာ နံပါတ်တစ်ခု နှိပ်လိုက်ပါသည် ။

"ဟလို...ဒါလီလား၊ မင်းကို လှမ်းစလို့ ကြည့်မရဘူးဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကိုယ် လက်ဆင်ပေးလိုက်ပြီ၊ သူ သုံးရက်လောက် နေရင် အလုပ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်"

ဟိုဘက်က ဘာပြန်ပြောသည် မသိ၊ ဦးထက်ခေါင်မျက်နှာက အသာ
မဲ့သွားပြီး...

"ခုချက်ချင်း ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကို လူမုန်းမှာ ပေါ့ကွ၊ အပြစ်
ကလည်း ရှာရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘက်က စထုတ်တယ်ဆိုရင် နေရ
င်းထိုင်ရင်း သုံးလစာ ပေးရမှာ လေ၊ ဒါပဲကွာ...ညနေကျမှ ထိုင် နေကျ
ဆိုင်မှာ တွေ့မယ်...ကြားလား"

ပြောရင်း သူ့ဘက်ကပဲ ဖုန်းအရင်ချလိုက်ပါသည် ။ ဒါလီ ဆိုတာက
တော့ လောလောဆယ် ဦးထက်ခေါင် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝင်ခွေ နေသည့်
မြွေဟောက်မလေးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်လေသည် ။

*

ငါ့ဟာငါ့ချိုချင်ချိုမယ်...ချင်ချင်ချင်မယ်
လာခုန်ဆွဲမနေနဲ့ ခွေးကလေးရဲ့
ငါ့ဟာ မင်းရဲ့ကွာမဟုတ်ဘူး။

ဖုန်းကို အသာပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကြူ
တ်နေသော ဒါလီမျက်နှာလေးက ပြုံးယောင်လေး သန်းလာ သည် ။

ထိုအရာကို အတူထိုင်နေသော ဇော်ထက်က ကြည့်ပြီး...

"ဘာလဲ ဒါလီ၊ နင့်လူကြီးဆီကလား...ဘာတဲ့ လဲ"

ဒါလီက မျက်စောင်းလှလှပစ်လိုက်ရင်း...

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ...သူ့အလုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်လေ၊
ငါ တစ်ရက် အဲဒီကို သွားတော့ အနေအထားကို မသိဘဲ ရီသဲ့သဲ့ လှမ်းစ
လို့ အလုပ်ထုတ်ခိုင်းလိုက်တာပါ"

"အဟား...ပိုင်လှချည်လား ဒါလီရ"

ပြောရင်း ဇော်ထက်က ဒါလီကို ရီဝေဝေ လှမ်းကြည့်နေသည် ။ သူ
တို့ နှစ်ယောက်သည် မော်ဒယ်အေဂျင်စီ တစ်ခုတည်းမှ ဖြစ်ပြီး ခု လည်း
ဒါလီ ရှေ့ပင်းထွက်ရာသို့ ဇော်ထက်က အဖော် လိုက်လာကာ ဝယ်ပြီး
သွား၍ လူသူကင်းသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏ အထူးခန်း လေးတစ်
ခန်းထဲမှာ အတူနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ဇော်ထက်ကပဲ သက်ပြင်းချရင်း ထပ်ပြောလိုက်သည် ။

"နင့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ငါ ဘာမှ မကန့်ကွက်ချင်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့်
သူ့အကန့်နဲ့ သူပေါ့၊ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတာကိုလည်း နည်း
နည်းလောက် အရေးတယူ လုပ်ဦးဟ"

စကားအဆုံးမှာ တော့ ဒါလီက ရှက်ရွံ့သွားဟန် မရှိဘဲ သူ့ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေ ဝဲပျံ့သွားသည် အထိ ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်ကာ ရယ်တော့သည်။ ။

ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းနေပြီးမှ ဇော်ထက် သတိဝင် လာပြီး

"ငါ့စကားမှာ ဘာရယ်စရာ ပါလို့ လဲ ဒါလီ"

ထိုအခါမှ ဒါလီက အရယ်ရပ်လိုက်ကာ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန် ပြောလာ၏။

"နင်တို့ ငါတို့ အနေအထားတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဒီထက် ဒီထက် ပိုမြင့်လာအောင် ဖန်တီးနေရတာ နင်သိသားပဲလေ၊ အချစ် ဆိုတာကို ငါ မသိဘူး၊ သိအောင်လည်း မကြိုးစားချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို လူအထင်မသေးရအောင် ထိန်းရင်း ကိုယ့်ဘဝကို မတ်မိုးပေးနိုင်မယ့်လူ မျိုး ငါရွေးချယ်ထားတာ"

"အဲဒီလူက နင့်ကို ပိုက်ဆံပဲ ပေးနိုင်တာလေ"

ဇော်ထက်က စကားထောက်လိုက်သည်။ ။ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်း စွာ ခါလိုက်ရင်း ဒါလီက...

"အေးလေ...လောလောဆယ် ငါ့ဘဝအတွက် လိုနေတာ လည်း အဲဒါပဲလေ၊ ရှိုးလျှောက်လို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့ တိုက်ခန်းငှားပြီး နေနေရတဲ့ ငါ့လိုမိန်းကလေးအတွက် ဘာက အရေးကြီးရမှာ လဲ၊ ကိုကြီး..အဲ..ဦးထက်ခေါင်က အိမ်ထောင်ရှိခဲ့လားဘာလားတော့ မသိဘူး၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမ က ခု နိုင်ငံခြားကို လစ်သွားပြီ၊ လောလောဆယ် လူပျိုပေါ့ဟာ၊ ငါ့အနေ အထားကို စုံစမ်းပြီး လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ကမ်းလှမ်းထားတယ်၊ သူ့ဆီ မှာ တစ်ကိုယ်ကော

င်းဆန်တတ်တဲ့ သဝန်တိုတတ်တဲ့ အကျင့်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ငါ သိထားတယ်"

စကားကို ခဏဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် ဇော်ထက်ရာ၊ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဲဒါလေး တွေ ဖယ်ပြီးကြည့်လိုက်ရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ အရာတွေက ငါ့ဘဝကို သက် တောင့် သက်သာနဲ့ ရှေ့ဆက်လို့ ရသွားပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ ငါက အချစ် ဆိုတာကို ရှာ ဖွေနေရဦးမှာ လား"

ဇော်ထက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါလီ ပြော တာ က သဘာဝတော့ ကျနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါလီကို သူချစ်မိနေတာ ကြာ ပြီ။ ပြောလည်း ခဏခဏ ပြောခဲ့သည်။ ဒါလီက သူများ တွေထက် စာရ င် သူ့ကို အခွင့်အရေး ပိုခဲ့သလို ရှိသော်လည်း အချစ်ဆိုသော ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ ဆက်ဆံခွင့် မပြုခဲ့ပါ။

ဒါလီမျက်နှာဖူးဖူးလေးကို နှမြောသလို ကြည့်ရင်း...

"ငါနားလည်ချင်ပါတယ် ဒါလီရယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်က ခုထိ လွတ်လ ပ်တဲ့ လူပဲလေ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ငါ့စိတ်ကို ငါ ထိန်း ချုပ်မရချင်တော့ဘူးဟ"

ပြောရင်း ဇော်ထက်က ဒါလီထိုင်နေသောခုံဘက်သို့ ကူးကာ လူချင်း ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ ဒါလီ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း နေရာ က မရွှေ့ သေး။

"ဒါလီ.."

တရှိုက်မက်မက် ကြည့်ကာ ခေါ်လိုက်ရင်း ဇော်ထက် လက် တွေက စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်လို ဒါလီခန္ဓာကိုယ်ပေါ် သိုင်းဖက်ထား တော့သ

ည် ။

"ဇော်ထက်"

သတိပေးသံနှင့် ဒါလီခေါ်လိုက်သော်လည်း ဇော်ထက်က မုန့် ယိုနေသူတစ်ယောက်လို အနမ်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လွှင့်ထုတ်လာ သည် ။ ဘယ်လိုမှ အဲဒီလောက်အထိ ဖြစ်လာဖို့ မထင်ထားသဖြင့် ဒါလီ နှုတ်ခမ်းတွေပင် စွတ်စိုပူနွေးသွားရသည် ။

ဟင့်အင်း...မဖြစ်သင့်ဘူး မိဒါလီ။ ဒါ မိုက်မဲသင့်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး ။ ချက်ချင်းပင် အသိကပ်လိုက်ပြီး ဇော်ထက် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် တွန်းထုတ်လိုက်သည် ။ ဇော်ထက်အငိုက်မိပြီး ဟန်ချက်ပျက် သွားစဉ် ဒါလီ ထရပ်လိုက်ပြီး...

"ငါ့ကို အဲဒီလို လာမလုပ်နဲ့ ဇော်ထက်၊ ငါ အပေါစားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး ၊ လုပ်ငန်းသဘောအရ ခေတ်မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အနေ အထားအရ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေချင်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အခြေအနေတစ်ခုအထိ မလိုက်လျောခဲ့ဘူး၊ နင် ခုလိုလုပ်တာ အရမ်းလွန်သွားပြီ၊ ငါ့ကို နင်စော်ကားတာနဲ့ အတူတူ ပဲ"

ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းရင်း တရစပ် ပြောချလိုက် သည် ။ ဇော်ထက်က ခဏမျှ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တုန့်ပြန်လာသည် ။

"ငါကတော့ နင်ဟိုလူနဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် တွဲနေပေ မယ့်လည်း ငါ့အပေါ်တော့ ပိုမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ရတယ် ဒါလီ... နင့်သဘောပါ ၊ ငါ တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်တယ်၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ငါ့နေရာမှာ ငါမဟုတ်ဘဲ ဟိုလူကြီးဆိုရင်ကော နင် ဒီအတိုင်းပဲ ငြင်းဆန် လိုက်မှာ လား..ပြောလေ"

ဒါလီ စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါကြောင့် လည်း အလကားရတိုင်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြောပြောနေကြတဲ့ အချစ်ဆိုတာကြီး ကို မယုံတာပေါ့။

ခုနေများ သာယာပြီး လိုက်လျောကြည့်လိုက်စမ်း။ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာလို့ မရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခု ဖြစ်ရ တော့မယ်။

အဝတ်အစားတွေကို သပ်ရပ်အောင် ဆွဲဆန့်ရင်း ခုံပေါ်မှ ဖုန်းနှင့် အဝတ်အစားထုပ်တွေကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။ ပြီး ဇော် ထက် မေးထားသောမေးခွန်းကိုလည်း ဖြေလိုက်ပါ၏။

"အေး...နင့်နေရာမှာ သူ ဆိုရင်တော့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု အောက်ကနေ စဉ်းစားသင့်ရင် စဉ်းစားရလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ငါဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ လောဘ ငါ့မှာ ရှိနေလို့ ပဲ၊ နင် အခုနက ငါ့ကို ပြုမူလိုက်တာလည်း ငါ့ ကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ရဲ့ လောဘကြောင့် လေ၊ ဒါပဲ...ငါသွားပြီ"

မယုံကြည်နိုင်သလို ကြည့်နေသော ဇော်ထက်မျက်ဝန်းတွေကို ဒါလီ ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ။

ဆိုင်အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ချို့ကို ထပ်နှိပ် လိုက်၏။

"ဟလို...ကိုကြီးလား...ဒါလီပါ...x x x x..."

ငါ့ကို နမ်းရုံလောက်နဲ့
ကြယ်တွေကိုပဲ မင်းမြင်ရမှာမို့
ငါ့ကို ချစ်ရင်တော့
အဲဒီကြယ်တွေကို
ငါကြိုးနဲ့ သီပြီးပေးနိုင်ပါစေမယ်။

(၃)

"မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လို့ ရပြီ ဒါလီ"

ထက်ခေါင်၏ စကားကြောင့် မှီတိထားသော မျက်လုံးလေးကို ဒါလီ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသောအရာကလေးကို ကြည့်ရင်း အံ့သြမှုတွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားရ၏။ မြင်လိုက်ရသည် က ကတ္တီပါဗူးကလေးနှင့် ထည့်ထားသော စိန်တစ်ပွင့် ပလက်တီနမ် လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း။

ဒါလီ ငေးမောမိနေစဉ် ထက်ခေါင်က တစ်လုံးချင်း ထပ်ပြော လိုက်၏။

"ကိုယ် မင်းကို ဒီလက်စွပ်ကလေးနဲ့ ထပ်ပြီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပါရစေ ဒါလီ၊ ကိုယ့်ကို လက်ခံပေးပါ"

ပြောရင်း လက်စွပ်ကလေးကို ထုတ်ယူကာ ဒါလီလက် သူကြွယ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စွပ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

လက်ခုပ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာပြီး တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းထဲသို့ ထက်ခေါင်၏ မိတ်ဆွေများ ဝင်ရောက်လာ တော့သည်။

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ထက်ခေါင်ရာ...မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်"

ရုတ်တရက် အံ့သြပြီး ဒါလီ ရှက်သွားရသော်လည်း မိန်းက လေးပီပီ ကြည်နူးရိပ်ကလေးက ရင်ထဲ ဖြတ်ပြေးသွား၏။

ဒီဆိုင် ဒီသီးသန့်ခန်းလေးထဲသို့ ဒါလီကို ထက်ခေါင် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ရောက်စဉ်ကတော့ နှစ်ယောက်တည်း။ ဒါလီကို မျက်စိမှိတ်ခိုင်းထားပြီးမှ ထိုလက်စွပ်ကလေးနှင့် ထက်ခေါင်က လက်ထပ်ခွင့်ထပ်တောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပြီးမှ ထက်ခေါင် စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ကြိုပြီးရောက်နေကြသော သူ့သူငယ်ချင်းတွေက လက်ခုပ်တီးပြီး ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုလူတွေထဲမှာ ဒါလီ သိနှင့် ပြီးသောလူတွေ ပါသလို မသိ သေးသောလူတွေလည်း ပါသည်။ ။ ထိုလူတွေနှင့် ပတ်သက်ပုံ ရသည့် အမျိုးသမီးတွေလည်း ပါလာကြသည်။ ။

ထက်ခေါင်က ဒါလီကို အားလုံးနှင့် ထပ်မိတ်ဆက်ပေးလိုက် တော့ ခပ်သွက်သွက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က...

"အင်း...ကိုထက်ခေါင်တို့ ကတော့ ရှာတတ်လိုက်တာ၊ ညီမ လေးက တကယ့်အချောစားလေး။"

ထက်ခေါင်တစ်ယောက် မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးပြီး ဖြစ်နေတော့ သည်။ ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အရမ်းကျေနပ်နေပုံမှာ တကယ်ပင် ဖုံးမရ ဖိမရ။

ဒါလီဘက်သို့ လှည့်ကာ အားလုံးကြားအောင် မေးလိုက်သေး သည်။ ။

"ကဲ...ဒါလီ မင်းရဲ့ သဘောထားလို့ ပြောပါဦး။"

ရှက်ရွံ့နေဟန် မရှိတော့ဘဲ ဒါလီက အပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ပါ သည်။ ။

"ကိုကြီး ခုလို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ ဒါလီ ဝမ်းသာမိပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပိုသိအောင် အချိန်နည်းန

ညင်းလောက် ထပ်ပေးစေချင်တယ်"

ဟန်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ ထက်ခေါင်၏ မျက်နှာက ပျက် မသွားပါ။
ဒါလီက ငြင်းနေသည် မှ မဟုတ်ဘဲ။ ထို့ကြောင့် အလှကြီး လှနေသော
ဒါလီကို တပ်မက်စွာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ရပါတယ် ဒါလီရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို အချိန်သိပ်မပေး ချင်
ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ကို အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ လေ့လာပါလို့ ထပ်တောင်း ဆို
ပါရစေ"

ဒါလီ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည် ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ လည်း
ထက်ခေါင်ကို မျက်နှာမပျက်စေချင်ပါ။ ဒါဟာ သူမ လိုချင်သော အနေ
အထားပဲ။ သို့သော် ဒီနေ့ သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် ထက်ခေါင် က မန
က်ဖြန် လက်ထပ်မည်ဟု လုပ်ချင်လုပ်လာနိုင်သည် လေ။ ဒါကြောင့် လ
ည်း ဒါလီ ထိုသို့ ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ထို့နောက် အစားအသောက်တွေ မှာ ယူကာ စားသောက်ကြ ပြန်သ
ည် ။ ဒီညမှာ တော့ ဒါလီသည် ရွှေမင်းသမီးလေး ဖြစ်လို့ နေလေ သည် ။

စားရင်းသောက်ရင်း အာရွင်လာပုံရသော ထက်ခေါင်၏ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်က...

"ထက်ခေါင်က အချိန်သိပ်မဆွဲချင်ဘူး ထင်တယ်နော်... အဟဲ...ငယ်
မူငယ်သွေးတွေ သိပ်ကြွနေပုံပဲကွ"

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ...

"ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချိန်တိုတို အ
တွင်းမှာ လေ့လာချင်ရင် အတူတူ ခရီးသွားကြည့်ရတယ်တဲ့ ကွ၊ မင်း တို့
ခရီးထွက်ကြပါလား"

ထိုစကားကြောင့် ထက်ခေါင်၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားကာ...

"ဘယ်လိုလဲ ဒါလီ...ပြောကုန်ကြပြီကွ၊ ကိုယ်တို့ တွေ ခရီး ထွက်ကြ မလား"

"အာ...ကိုကြီးကလည်း ၊ ဘာမှ မသေချာသေးဘဲ နှစ် ယောက်တည်း မသွားချင်ပါဘူး"

"ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သေချာပါတယ်ကွာ၊ အဟဲ...ဒီလို လုပ်လေ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုပြီးသွားကြတာပေါ့၊ ဒါဆို ဒါလီ အဖော်ရမယ့် မိန်းကလေးတွေလည်း ပါမှာ သေချာတယ်"

"ကောင်းတယ်ကွ...ငါတို့ လည်း ခရီးမထွက်ရတာ ကြာပြီ"

တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ထောက်ခံ ပြောဆိုကြရင်း ခရီးသွားဖို့ အစီအစဉ်က ဖြစ်လာမလို ထင်ရသည် ။ ဒါလီလည်း လူအများကြီးနှင့် ဆိုတော့ အတင်းကြီး ငြင်းဆန်ကာ ပြောမနေတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ တစ်ယောက်က...

"ချောင်းသာတို့ ဘာတို့ က သွားရတာ ရိုးနေပြီကွ၊ အာ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှာ အပျော်စီးသင်္ဘောလေး ဝယ်ထား တယ်၊ စိတ်ချရတဲ့ လူကို ငှားပြီး ကိုကိုးကျွန်းဘက် အပျော်ခရီး ထွက်ကြ မလား၊ ရာသီဥတုလည်း ကောင်းနေသားပဲ"

"အေး...ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုစိတ်ချရအောင် အဲဒီ သင်္ဘောကို သုံးရက်လောက် အချိန်ယူပြီး အသေးစား ပြင်ဆင်မှုတွေ ထပ်လုပ်ခိုင်း လိုက်ရင် ကောင်းမယ်"

"ကောင်းတာပေါ့"

ထူးထူးဆန်းဆန်း ခရီးစဉ်ကြောင့် အားလုံးတက်ကြွလာကြ သည် ။
အားလုံးကလည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ ပီပီ မည်သို့သော ခရီးစဉ်မ
ဆို ချက်ချင်းဖန်တီးနိုင်သည့် အနေအထားမျိုးမှာ ရှိနေသည် ပဲ။ ဒါတော
င် ဒါလီ ပါလာသည့် အတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ထက် ခေါင်က
အကုန်အကျခံမည့် သဘောမှာ ရှိနေသည် ။

"ဘယ်လိုလဲ ဒါလီ၊ အားလုံးကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ"

"ကိုကြီးသဘောပါပဲ"

ဒီတစ်ခါတော့ ဒါလီလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့သည် ။ ဒီလိုအ
သိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံး အပျော်ခရီးစဉ်တစ်ခုကို မြည်းစမ်းချင် သည့် စိတ်
ကလေးကလည်း သူ့မထံတွင် ကပ်ငြိနေလို့ ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

ထိုကဲ့သို့ ခရီးစဉ်မျိုးလည်း သူမ မသွားဖူးပါ။ ဘယ်လို အပျော်
ခရီးမျိုးမှ လည်း မသွားဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ယခု ခရီးစဉ်သည် ...

ဒါလီအတွက် ဘဝတစ်ခုကို သာယာချမ်းမြေ့စွာ လျှောက်လှမ်း ရ
တော့မည့် ခရီးတစ်ခု၏ အစပင်လား...။

ဒါမှ မဟုတ် မာယာများ လွန်းသည့် ဘဝခရီးစဉ်ကို ခက်ခဲစွာ
ကျော်ဖြတ်ရမည့် ခရီးတစ်ခုပဲလား...။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...။

အရိုင်းဆန်သော ပင်လယ်ပြင်ကတော့ သူတို့ လူတစ်စုကို အသစ်အ
သစ်သော လှိုင်းများ ဖြင့် စောင့်ကြိုနေပါသည် ။

